

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

11. De obligatione dandi eleemosynam, quam habent ecclesiastici
Beneficiarij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

raphernalia bona dicuntur, quæ accipit vxor à parentibus vel cognatis, vel alijs præter dotem, in suos vsus. Communis est Doctorum sententia, ex huiusmodi bonis posse vxorem elemofynas erogare, quia sunt extra dotem, & maritus solius dotis dominus est, siue vsufructuarius. Verum hæc sententia in iure tantum cõmuni locum habet, quo bona paraphernalia vxoris sunt, non mariti; In quibusdam tamen prouincijs, vel locis extant statuta Principum, & Ciuitatum, quibus etiam paraphernalia bona subijciunt administrationi viri; ac proinde in ijs locis vxor non potest ex hisce bonis elemofynas largiri. Quid dicendum de bonis, quæ vxor sua industria, & opera lucratur, aut donatione alicuius acquirit; Etiam est communis sententia ex hisce bonis posse dare elemofynam, & sic S. Thomas concedit *secunda secunda, quæst. 32. artic. 8. ad 2.* Sed hoc quoque locum habet in iure communi, quod talium bonorum proprietatem, vsufructum, & plenam administrationem vxoribus permittit. Cæterum alicubi Principum Constitutionibus decretum est, vt inter virum & vxorem sit contracta societas omnium bonorum, quæ alterutri coniugum acquiruntur ab initio coniugij: ita tamen vt dimidia pars, quod attinet ad proprietatem, & dominium, sit vxoris, altera dimidia viri. Vsufructus vero, & plena administratio huiusmodi bonorum, sit penes maritum; & tunc vxor ex his bonis nequit elemofynas dare; quia caret administratione.

Quid dicendum de vxoribus, quæ modicas ac tenues tantum elemofynas dant: puta, parum panis, aut vini, aut olei, aut falis? Respondeo, modicum pro nihilo reputari, & proinde non est cur eis scrupulos injiciant Confessarij. Idem iuris est, si dederint elemofynam pauperi extrema, vel quasi extrema egestate laboranti: nam scriptæ, & humanæ leges iuri naturali derogare non possunt.

Quæresitidem, Quenam voluntas tacita superiorum in hac parte censetur? Respondeo, id arbitrio boni viri esse relinquendum. Non enim iudicandum est secundum voluntatem superiorum, qui sunt seueri, & asperi, & qui nolunt, vt quippiam fiat absq; eorum expresse consensu: sed iudicandum est, quid secundum rectam rationem fieri debeat, aut deceat, aut possit.

Quinto quæritur, Quid dicendum de his, quib. promissa est alienorum bonorum administratio, cuiusmodi sunt tutores pupillorum, curatores minorum, Præfecti Religiosorum conuentuum, & alij procuratores, & administratores: possint ne elemofynas dare ex his bonis, quorum administrationem habent? Possunt, quoniam quamuis talium bonorum proprietates penes ipsos non sit, est tamen administratio, & in vtilitatem eorum, quorum bona sunt, cedit, vt elemofynas dent.

CAP. XI.

De Obligatione dandi elemofynam, quam habent Ecclesiastici Beneficiarij.

Quæstio est apud Auctores, An Beneficiarius arctius obligetur ad dandum elemofynam, ex fructibus sui beneficij, quam Laicus ex bonis sui patrimonij? Communis est sententia: arctius obligari, quia sunt veluti pauperum parentes. Sed controuersia est, in quo consistat arctius ac strictius huiusmodi obligationis vinculum. Nauarrus enim in *Libello de Redditibus Ecclesiasticis, & in Apologia in suam defensionem edita* censet, tale vinculum ideo esse arctius, quia Beneficiarij iustitiæ lege obligantur in vsus pauperum erogare, quicquid sibi superest ex fructibus beneficij, cum tamen Laici diuites solo misericordiæ præcepto cogantur largiri pauperibus. quod superest ex bonis sui patrimonij. Alij vero putant solo misericordiæ & charitatis præcepto obligari Beneficiarios ad impendendum id quod superat ex fructibus beneficij in com-

munes & ordinarias pauperum necessitates. Et nihilominus dicunt huiusmodi præcepti vinculum arctius Beneficiarios adstringere, quam Laicos diuites, quia Episcopi, & Beneficiarij Clerici sunt veluti patres pauperum. Ita *Sotus lib. 10. de Iustitia, quæstione quarta, articulo 3. conclus. 1. quem iuniores Theologi sequuntur.* Caietanus vero *secunda secunda, quæst. 85. artic. 7. censet* Episcopos & Clericos Beneficiarios, quorum redditus Ecclesiastici sunt pingues, & ampli, quales sunt in Episcopis, & Abbatibus Germaniæ, Franciæ, Poloniæ, & Hispaniæ, lege iustitiæ debere pauperibus erogare, vt minimum, quantum partem fructuum: cæteros vero, quorum redditus Ecclesiastici sunt, vel tenues, vel mediocres, non lege iustitiæ obligari ad elemofynas dandos, sed tantum præcepto misericordiæ, & charitatis cogi ad dandum pauperibus si quid superest ex fructibus beneficij: hoc ideo sensit Caietanus, quia existimauit decimum esse in ecclesia institutum, non solum ad Clericos sed etiam pauperes sustentandos, & quia sacris Canonibus sancitum non est, vt ex bonis Ecclesiæ fiant quatuor portiones: quarum vna sit Episcopi altera Clericos inferuentium Ecclesiæ: Tertia, quæ Ecclesiæ fabricæ deputetur: Quarta, quæ distribuatur in pauperes: Sensitque Caietanus, partem pauperibus debitam esse penes Episcopos, & Abbates, vbi eorum redditus sunt ampli: vbi vero sunt tenues vel mediocres, censuit, eos tantum habere portionem sibi debitam ad suum victum necessariam: cuius dominium habere Episcopos Beneficiarios docet S. Thomas *secunda secunda, quæ. 185. artic. 7. vbi ait: De his autem* (& loquitur de bonis Ecclesiasticis Episcoporum, & Clericorum) *quæ sunt specialiter suo vsui deputata: videtur esse eadem ratio, quæ est de proprijs bonis, vt scilicet propter immoderatam affectionem & usum peccent quidem, si immoderata sibi retineant, & alijs non subueniant, sicut requiritur debitum charitatis.* Sic ille.

In hac controuersia dicendum videtur, in primis Abbatibus & Priores, qui Abbatis, & Prioratus sibi commendatos habent, præter portionem quam debent ministris, & fabricæ Ecclesiæ, iuxta formulam in electione & fundatione prescriptam, cogunt quartam partem fructuum in pauperum vsus impendere: quia cum Romani Pontificis auctoritate tales Abbatis & Prioratus commendantur, litteræ Pontificiæ expediuntur continentes clausulam, vt erogent in pauperum vsus quartam fructuum portionem. Vnde consequens est, vt id lege iustitiæ facere compellantur, quia tales Abbatis, & Prioratus ea conditione commendantur illis, quare si conditionem non implent, violant iustitiæ legem, & pauperibus restituere debent quod denegarunt. Cæteri Clerici Beneficiarij, qui nomine, & iure tituli beneficia habent, arctiori vinculo legis adstricti sunt ad dandum pauperibus, quod superest ex fructibus beneficij, quam Laici diuites, atq; opulenti: Et arctius huiusmodi vinculum consistit, primum, quod Beneficiarij debent quod superat, erogare in communes, & ordinarias pauperum necessitates, alioqui lethaliter peccant: eum tamen Laici opulenti minime lethale peccatum admittant, si quod redundat, aliqua ex parte referant ad suum, vel suorum statum ampliorem faciendum, & aliqua ex parte in communes & ordinarios pauperum vsus impendant.

Idem, vt docet S. Thomas *secunda secunda, quæstione 185. artic. 7. ad 2.* Beneficiarij ex bonis beneficij nequeunt consanguineis dare vt ditentur, sed tantum vt non indigenteum tamen Laici diuites licite possint dare cognatis & alijs, vt eos locupletent, dummodo tamen exremam, vel grauem pauperum egestatem subleuent, & de eo quod superest, aliqua in communes, & ordinarias pauperum necessitates infundant. Denique quamuis Clerici beneficiarij non cogantur lege iustitiæ largiri pauperibus, quod redundat ex fructibus suorum beneficij: nihilominus tamen arctiori vinculo misericordiæ & charitatis, quam Laici diuites tenentur, eo quod Laici solo præcepto iuris naturalis, & diuini obligantur: at Cle-

rici Be-

rici Beneficij astringuntur non solum iure naturali, & diuino, sed etiam Canonico & Ecclesiastico; nam secundum Canones debent in pauperum vsus quod superest ex fructibus beneficiorum, impendere.

Multa extant decreta, in quibus habetur, bona Clericorum videlicet ex Ecclesia acquisita, esse eis, & pauperibus communia. cap. Res Ecclesie, 11. questione prima, capitul. Quia tua fraternitas, eadem causa, & questio. c. Aurum. 12. quasi. 2. cap. Conuenior, 23. questione septima, et. Quoniam. 16. questione prima, capit. Gloria Episcopi, 12. questione secunda. Item secundum eisdem Canones & alios, Episcopi sunt procuratores, & quasi patres pauperum, dispensatores, & administratores bonorum Ecclesiasticorum. cap. Si priuatum, 12. quasi. prima & c. 1. 14. questione prima & c. Ex Canonibus 16. quasi. prima. ca. Quorum vices, dist. 68. Insuper olim Ecclesia constituit, vt ex redditibus, & bonis Ecclesie quatuor fierent portiones, quarum vnam haberet Episcopus: secundam, Clerici: tertiam, Ecclesie fabrica: quartam, pauperes. c. De Redditib. c. Quatuor, c. Cognouimus, c. Mos est, duodecima questione secunda.

Ceterum ad hos omnes Canones respondent Sotus & alij iuniores, in his sermonem esse de Clericis, qui quondam in commune bona Ecclesiastica possidebant, non tamen de his, quibus facta bonorum Ecclesiasticorum diuisione certa quaedam portio deputata est. Sed contra est quod habet S. Bernardus in Epistola ad Fulconem, quæ est ordine secunda, quo tempore facta iam erat bonorum diuisio. Fulconem sic alloquitur Bernardus: Verum tamen que sunt illa tua beneficia Ecclesie? Respo. quia surgis ad Vigiliis, vadis ad Missas, horis Chorum nocturnis, diuinisq; frequentis. Bene facis. Sic Ecclesia prebendam gratis non accipis. Dignum est, vt qui altari inferuis, de altari viuas. Conceditur ergo tibi, vt si bene deseruis, de altario viuas: non autem vt de altario luxuriaris, vt de altario superbias: vt inde compares tibi frana aurea, sellas depictas, calcarias de argentea, varia griseaq; pellicia à collo, & manib. ornata purpureo diuersificata. Deniq; quicquid præter necessarium vitium ac simplicem vestitum de altario retines, tuum non est: rapina est, sacrilegium est. Nimirum loquitur sic Bernardus, quia quod superest beneficio Clerici, pauperibus, debetur iure naturali, diuino, & Canonico. Idem Bernardus in Epist. 42. ad Henticum Senonensem Archiepiscopum: Clamant, inquit, nulli, clamant famelici, conuenerunt, & dicunt: Dicit Pontifex, in frano quid facit aurum? numquid à frano repellit frigus sine aseriem? Nobis frigore, & fame laborantibus quid conferunt tot mutatoria, vel e-cenia in porticiis, vel plicata in mantice? Nostrum est quod effunditis: nobis crudeliter subtrahitur, quod inuicem expenditis. Vita nostra cedit vobis in superfluis copias: nostris necessitatibus detrahitur, quicquid accedit vanitatibus vestris. Duo denique mala de vna procedunt radice cupiditatis, dum & vos vanitando peritis, & nos spoliando perimitis: iumenta gradiuntur onusta gemmis, & nostra non curatis crura nuda caligulis, Annuli, catenula, tinninabula, & clauata quedam corrigia, multatag, talia tam speciosa coloribus, quam ponderibus pretiosa multorum dependent cervicibus: fratrum autem lateribus, nec semicinctia miserantes apponitis: Huc accedit, quod hac omnia nec negotiationis studio, nec proprio manuum exercitio vobis elaborastis, nec iure hereditario possidetis. Hæc Bernardus.

Præterea, post factam diuisionem bonorum Ecclesie loquitur Gratianus in capit. Episcopatus, decimaquarta questione prima. §. Quia ergo, & tamen sic ait: Aliud est sua possidere, aliud communium procuratorem esse. Canonici non possident sua, quia res Deo oblata non sunt alicuius: vtuntur enim rebus Ecclesie non vt suis, sed tanquam ad dispensandum sibi creditis. Et paulo inferius dicit: Isti (nimirum Canonici) non sua possident, ita nec sua repetunt, sed res Ecclesie, quarum procuratorem gerunt. Et cap. Nulli, duodecima questione prima. Si ergo, idem Gratianus sic ait: Sicut perfectione charitatis manente secundum discretionem Ecclesiarum distributio sit Ecclesiasticarum facultatum, dum alij possessiones huius Ecclesie ad dispensandum committuntur, ex quibus licet res Ec-

clesia omnibus debeant esse communes: primum tamen sibi & sua Ecclesia deseruiens necessaria Episcopus subministret, reliqua, qua super sunt, fidelium vsibus ministraturis: Ita & prebenda Ecclesiarum earum caritate manente, pie & religiose possunt distribui: nec tum rebus Ecclesie vt proprijs, sed vt communibus utilitatibus deseruiatur, vt ex his, quia sibi assignata sunt, primum sibi necessaria percipiat: Si qua vero suis necessitatibus super sunt, in communes vsus Ecclesie expendat. Hæc tenus Gratianus: Accedit huc, quod Romani Pontifices in toto titulo, de Testamentis loquuntur post factam iam bonorum Ecclesiasticorum diuisionem: & tamen capitulo primo prohibetur Episcopus testamentum facere, de bonis ex sua Ecclesia acquisitis, & capitulo Cum in effijs, eodem titulo, ex Concilio Lateranensi dicitur: Quidam Clerici cum ab Ecclesijs suis multa beneficia perceperint, bona per eos acquisita in alios transferre præsumunt. Hoc igitur, quia antiquis Canonibus constat inhibuit nos indemnitati Ecclesiarum providere volentes, siue intestati decesserint, siue alijs conferre voluerint penes Ecclesias eadem bona precipimus remanere. Vbi Glossa antiquos Canones citat in capitulo. Placuit, & capitulo. Quicumque, duodecima questione undecima: & capitulo. Obiitum, eadem causa questione quinta. Item in capit. Ad hæc, eodem titul. Alexand. III. sic ait: Presentibus innoscat, quod Clerici, de mobilibus, qua per Ecclesiam sunt adepti, de iure testari non possunt: viuentes tamen, & sui compotes, moderate valent aliqua, de bonis ipsi non ratione testamenti, sed elemosyna intuitu erogare in agritudine constituti. Et in capit. Quia nos, eodem titul. idem Pontifex Licet Clerici, inquit, de his qua paterna successione, & cognationis intuitu, aut de artificio sunt adepti, seu dono consanguinorum, aut amicorum, non habito respectu ad Ecclesiam, perueniant ad ipsos, libere disponere valeant. De his autem, qua consideratione Ecclesie perceperunt, nullum de iure possunt facere testamentum. Et in capitulo. Relatum. 2. eodem titul. decessit, vt de proprijs bonis possit testari Clericus in acquisitis vero per Ecclesiam, etiam si sint mobilia, succedat Ecclesia, vel successor ipsius Clerici: & nihilominus possit aliqua pauperibus, & religiosis locis, & illis, qui viuenti seruerant, iuxta seruitium editum conferre. Hinc etiam est, vt secundum Canones bona Clericorum ex beneficijs acquisita & relicta, post obitum, ad Ecclesiam, in qua beneficia habuerant, vel ad successorem pertineant, & lapsu temporis Romani Pontifices huiusmodi Clericorum bona, spolia Clericorum vocantur, & ad Pontificiam Cameram spectare voluerunt, Hæc omnia Canones iure optimo sanxerunt, quia voluerunt, vt quicquid ultra decentem & honestam victum, Clerici ex fructibus beneficiorum habent, in pauperes erogent: quod si in vita non fecerint, constituerunt vt in morte de huiusmodi bonis testari aut libera voluntate statueri non possent. Et Concil. Triburien. e. c. d. cum est post diuisionem bonorum Ecclesiasticorum factam, & tamen. cap. 13. sic ait: Si ergo quarat aliquis, cur decima detur, sciat quod ideo danda sunt, vt hac donatione Deus placeatur, largius præstet qua necessaria sunt, & vt ministri Ecclesie exinde releuati liberiores fiant ad spiritualis seruitii exploitationem: & vt munus populi ex hinc in quotidiana oblatione Domino immoletur: nec non secundum statuto Canonum in sustentationem pauperum, & restaurationem Ecclesiarum proficiant. Quatuor enim fieri partes iuxta Canones indicamus de decimis, & oblationibus fidelium: vt vna sit episcopi: altera Clericorum: tertia pauperum, quarta restorationi Ecclesiarum seruetur: Sicut in Epistola Gelasii Papa c. 27. legitur Hæc ibi. Item dubitari non potest, quin Synodus Trid. sua decreta, & Canones ediderit facta iam bonorum Ecclesiasticorum diuisione: & tamen scilicet 25. capit. 7. de Reformatione dicit in hunc modum: Quapropter exemplo Patrum nostrorum in Concilio Carthaginiensi non solum iubet, vt Episcopi modesta suppellectili, & mensa, ac frugali victu contenti sint, verum etiam in reliquo vitæ genere, ac tota eius domo caueant, ne quid appareat quod à sancto hoc instituto sit alienum, quodque non simplicitatem, Dei zelum, ac vanitatum contemptum

praeseferat. Ommino vero eis interdicit, ne ex redditibus Ecclesie consanguineos familiaresque suos augere studeant: cum & Apostolorum Canones prohibeant ne res Ecclesiasticas, quae Dei sunt consanguineis donent: sed si pauperes sint, his, ut pauperibus distribuunt: eas autem non distrahant, nec dissipent illorum causa, immo quam maxime potest, eos sancta Synodus monet, ut omnem humanum hunc erga fratres, nepotes propinquosque carnis effectum, unde multorum malorum in Ecclesia seminarium extat, penitus deponant. Quae vero Episcopi dicta sunt, eadem non solum in quibuscumque beneficiis ecclesiasticis iam secularia, quam regularia obtinentibus, pro gradus sui conditione observari, sed & ad Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales pertinere decernit, quorum consilio apud Sanctissimum Romanum Pontificem, cum universalis Ecclesiae administratio nuncatur, nefas videri potest, non his etiam virtutum insignibus ac vivendi disciplina eos fulgere, quae merito omnium in se oculos convertat.

Postremo quisquis voto Religiosae paupertatis adstrictus beneficium regulare possidet, non solum iure naturali, diuino, & Canonico: sed etiam ratione voti paupertatis emissae cogitur in communes & ordinarios pauperum usus erogare quicquid ex redditibus beneficii habet, praeter id, quod est sibi necessarium ad victum honestum & commodum; nam cum paupertatem religiosam Deo permiserit, quamvis legitime, & Canonice factus sit Beneficiarius, nequit ex beneficii fructibus plus capere, aut retinere, quam quod est ad se sustentandum necessarium.

Si quartas, Quarta partem fructuum debeat Beneficiarius in pauperum usus impendere? Sicut lib. 10. de Iustitia questio. 4. articulo. 4. dicit, debere Beneficiarium in pauperes erogare quartam partem fructuum, quando beneficium est pingue, & amplum. Sed haec Regula in ususum habere locum non potest. Quid enim, si duae partes tantum fructuum sufficiunt ad Clericum commode sustentandum, & duae super sint, nonne id quod superest, debet pauperibus dari? Quid itidem, si tres partes fructuum satis non sint ad commodum Clerici victum, an non poterit ex quarta etiam parte se sustentare? Quare dicendum est, Clericum ex fructibus beneficii debere pauperibus largiri, secundum decreta, & Canones Ecclesiae quicquid abundat ex commodo ipsius victum.

Secundo quaeritur, An Clericus Beneficiarius possit nutu suo statuere de eo, quod sibi parcius vivendo subtrahit ex portione ad sustentationem deputata, An vero id etiam tanquam abundans debeat in pauperes distribuere? Quidam respondent, posse de eo statuere quicquid velit, ac proinde nullum peccatum in admittere, si illud dederit consanguineis: quemadmodum potest dare sui patrimonij bona. At S. Thomas questio. 185. articulo. 7. ad 5. Et ideo si de eo, quod usus Episcopi, vel aliorum Clericorum est deputatum, velit aliquid sibi subtrahere. & consanguineis, vel alijs dare, non peccat, dummodo illud faciat moderatim, id est, ut non indigeant: non autem ut ditiores inde fiant. Ita S. Thomas, & recte, quia Clericis Beneficiariis iure Canonico est interdictum, ut ex bonis Ecclesiae darent consanguineos, quamvis ex suo patrimonio possint more Laicorum.

Tertio quaeritur, An hi, qui pensionem Ecclesiasticam habent, debeant in usus pauperum erogare, si quid ex illa super sit? Quidam censent, pensionarium de fructibus pensionis posse suo nutu statuere eadem ratione, qua de suis patrimonij bonis, eo quod pensio non est Ecclesiasticum beneficium, & datur pensionario in alimentum, & subsidium vitae, ergo quod superest, pauperibus minime debetur: nisi eadem ratione, qua patrimonij bona superuacanea. Alijs autem videtur, pensionis fructus connumerari non posse inter patrimonij bona, ac proinde pensionarium non posse de illis statuere pro suo arbitratu, ac voluntate.

Haec questio solum locum habet in his pensionibus, quae Clerico nomine, & iure Clerici conferuntur, non de his, quae Militibus, certorum Ordinum etiam coniugatis dan-

tur: nec de his, quas quidam accipiunt, ut laboris & operae stipendium & mercedem.

Hoc posito, videtur cum ipso Canonico iure congruere, ut huiusmodi pensiones non habeant eandem rationem qua patrimonij bona: nam sunt portiones quaedam ex beneficiis Ecclesiasticis detractae, & ideo sunt bona, quae Clericus ex Ecclesia & per Ecclesiam habet. Unde consequens est, ut Clericus nequeat de illis arbitratu suo statuere: nam iure communi prohibetur testari de bonis ex ecclesia acquisitis, ut superius dixi. Item, secundum Canones non potest Clericus ex bonis ecclesiae dare propinquis, nisi, ut non indigeant, non autem, ut locupletentur, ut dicit Sanctus Thomas secunda secunda, questio. 185. articulo. 7. ad 2. Quare ex his colligi videtur, etiam secundum Canones, Clericos pensionarios debere in pauperum usus largiri quod superest, quamvis Canones non praecipiant, ut erogent in pauperes quod ex patrimonij bonis redundat, hoc enim liberum relinquunt, ut de illis statuatur secundum ius naturale, & diuinum, quo etiam Laici tenentur.

Quinto quaeritur, Quid dicendum de Militibus, siue equitibus religiosis, qui Commendatarij vulgo dicuntur, cuiusmodi sunt S. Ioannis Hierosolymitani, S. Jacobi, Calatrabae, & Alcantarae in Hispania, An videlicet tam a clo, & seculo praecipui vinculo tenentur, quam Clerici Beneficiarij, quod atinet ad eleemosynam faciendam ex annuis redditibus quos habent, & quos Commendatas appellantur.

Natur. censet eodem praecipui vinculo Clericos Beneficiarios teneri, quia redditus annui sunt Ecclesiastica bona, ac proinde quod superest ex illis, non solum iure naturali, & diuino misericordiae, & charitatis, sed etiam secundum Canones & legem Iustitiae pauperibus debetur. Dicendum existimo, imprimis: Huiusmodi Militibus non sunt habendi inter Clericos Beneficiarios, ut eorum annui redditus beneficia Ecclesiastica censentur, cum non conferantur ratione ministerij spiritualis, siue Ecclesiastici, siue Clericalis, sed tantum ratione & titulo militari, quamvis sint Ecclesiastica bona, utpote ex bonis ipsius militaris ordinis acquisita. Deinde huiusmodi bona, quae commendata habent ab ordine militari, in eos usus dispensare queant, quos ordinis statuta, & Regulae permittunt. Aliquando enim ordo ipse praecipit, ut certam fructuum partem maiorem, minoremue pro varijs necessitatibus, ordinis quotannis eidem ordini pendant, & reliquam sibi retineant in usus quos voluerint dispensandam. Item statutis aliquando decernitur, ut omnes fructus annuos suo nutu expendant, dummodo quotannis in catalogum redigant quicquid habent, & Magistris ordinis descriptum, tradunt: alioqui tanquam proprietarij habentur, & puniuntur, eo quod contra paupertatem voto promissam facere videantur.

CAP. XII.

Ex quibus bonis possit Eleemosyna dari.

De hac re Sanctus Thomas prima secunda, questio. 31. articulo. 7. Alexand. part. 4. qu. 33. memb. 2. art. 1. v. g. ad 5. Richard. in 4. distinctio. 15. articulo. 2. questio. 5.

Imprimis ex his bonis, quorum quis dominium, & plenam administrationem habet, eleemosynam largiri potest, non autem ex alienis, aut ex communibus, sibi, & alijs socijs, nisi pauperis necessitas sit extrema.

Primo quaeritur, An si apud nos sint aliena bona, & propria etiam habeamus, possimus tuta conscientiae extremae pauperis egestati subuenire ex alieno, reseruatam proprijs? Respondeo, non posse, nam quamdiu proprium habemus capere alienum non possumus. Medina, de eleemosyna questio. 5. & Ledesma in 4. questio. 15. art. 5. ad 2.

Secundo quaeritur, An ex alieno per nefas accepto possit dari eleemosyna? Distinguedum est: Aut pauper est

in ex.